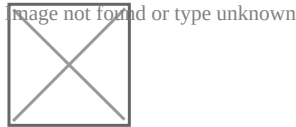

«Η Αυλή των θαυμάτων», στο Richard Stockton College of New Jersey

/ [Πεμπτούσία](#)

Το Richard Stockton College of New Jersey και οι σπουδαστές του τμήματος θεάτρου του κολλεγίου, τιμώντας τον Ιάκωβο Καμπανέλλη, παρουσιάζουν το έργο του «Η Αυλή των θαυμάτων», σε σκηνοθεσία της Μάρθας Φριντζήλα και μετάφραση στα αγγλικά του Δημήτρη Τρυφωνόπουλου.

Η παράσταση εντάσσεται στο πλαίσιο του πενθήμερου αφιερώματος στο έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, που θα διαρκέσει από τις 18 μέχρι τις 22 Φεβρουαρίου 2015 και εκτός από την παράσταση περιλαμβάνει μία έκθεση στη βιβλιοθήκη του Κολλεγίου, εισήγηση του Καθηγητή Θεατρολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Βάλτερ Πούχνερ καθώς και σεμιναριακά μαθήματα στους σπουδαστές, από τον καθηγητή και Πρόεδρο του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών, Πλάτωνα Μαυρομούστακο.

Το έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη αποτελεί ορόσημο όχι μόνο για το ελληνικό θέατρο αλλά και για το παγκόσμιο δραματολόγιο. Εξέχουσα προσωπικότητα των γραμμάτων ο Καμπανέλλης, μετέφερε στο έργο του την ιδιαιτερότητα του ελληνικού λαϊκού στοιχείου, δοσμένου μέσα από το ιστορικό και κοινωνιολογικό πλαίσιο, αλλά μέσω μιας θεατρικής γλώσσας διεθνώς αναγνωρίσιμης. Γι' αυτό και το έργο του δεν χαρακτηρίζεται από τοπικιστικούς τόνους, αλλά αντίθετα εξέφραζε και εκφράζει τον άνθρωπο που αναζητά και αποζητά το θαύμα του, ανεξάρτητα από τη χώρα του και την εποχή του.

[Kambanellis01](#)

Ιάκωβος Καμπανέλης

Ποια είναι όμως η υπόθεση του έργου που εκτυλίσσεται κατά την δεκαετία του πενήντα;

«Σε μια αυλή του Βύρωνα συνυπάρχουν οι ψυχές και οι ιστορίες των ανθρώπων που κατοικούν εκεί και συνθέτουν ένα χαρακτηριστικό ψηφιδωτό, της λαϊκής κοινωνίας της εποχής. Με διαφορετικές καταβολές, αλλά συνδετικό στοιχείο την αγωνία για επιβίωση και καλύτερη ζωή, τα πρόσωπα εκφράζουν και ζουν τις χαρές και τις λύπες τους, τα όνειρα και τις απογοητεύσεις τους.

Αυτή η υποχρεωτική συμβίωση, γεννά όλες τις προβληματικές μορφές μιας μικροκοινωνίας, όπου ο καθένας μοιράζεται, θέλοντας και μη, τον προσωπικό του χώρο και κόσμο. Την ίδια στιγμή όμως διατηρεί ζωντανή την επικοινωνία, την αλληλεγγύη και την ανθρωπιά, στοιχεία που πρόκειται πολύ σύντομα να ισοπεδωθούν, με τη βίαιη άφιξη του καινούριου αστικού κόσμου, της αντιπαροχής και της πολυκατοικίας.

Στο σημαντικότερο έργο της μεταπολεμικής, ελληνικής δραματουργίας, ο Ιάκωβος Καμπανέλλης κατορθώνει να ξεπεράσει το σκόπελο της ηθογραφίας και να διεισδύσει βαθιά στην ανθρώπινη ψυχή. Με το συγγραφικό του ένστικτο, καταγράφει μοναδικά τα στοιχεία που συνθέτουν την εικόνα της πατρίδας και τις πτυχές του ελληνικού χαρακτήρα, ενώ παράλληλα, με το εμβληματικό σύμβολο της αυλής, πετυχαίνει να αναδείξει τη δύναμη και τα χαρακτηριστικά μιας συλλογικής εμπειρίας που, αν και κλονίστηκε από το σύγχρονο τρόπο ζωής, παραμένει ένα θεμελιακό στοιχείο της ελληνικής κοινωνίας»[1].

Στο Σημείωμα για την παράσταση στο Θέατρο Τέχνης (1957-58), ο Ιάκωβος Καμπανέλλης σημείωνε μεταξύ άλλων τα εξής:

«Η «Αυλή των Θαυμάτων» βασίζεται στην έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς, που χαρακτηρίζει τη ζωή του Έλληνα. Η αστάθεια αυτή, όσο γνώριμη σε όλους μας, αρχίζει από το αλλοπρόσαλλο κλίμα μας, τη «στρατηγική» γεωγραφική μας θέση, τη φτώχεια του τόπου μας και τελειώνει στην ιδιωτική μας οικονομία. Όλα στην Ελλάδα ανεβοκατεβαίνουν πολύ εύκολα, κυλούν, φεύγουν κι η συνηθισμένη λαχτάρα του Ρωμιού είναι να στεριώσει κάπου, να σιγουρέψει κάτι... Η ρευστότητα στις συνθήκες ζωής του Έλληνα, η μεσογειακή του ιδιοσυγκρασία και μια έμφυτη αντίσταση στις δυσκολίες, μια αισιοδοξία του διαμορφώνουν ένα χαρακτήρα που δεν έχει στέρεα σύνορα, δεν μπορείς εύκολα να τον καθορίσεις. Μέσα στο ίδιο άτομο βλέπεις να γεννιούνται τα πιο αντίθετα μεταξύ τους αισθήματα, που καλύπτουν όλη την κλίμακα από το καλό ως το κακό – κι αντιστρόφως – μια διαρκής δηλαδή αποκάλυψη ψυχικού πλούτου, μια σειρά από μικρά θαύματα...

Στην «Αυλή των Θαυμάτων» προσπάθησα να μη σταθώ στην εξωτερική έκφραση αυτής της σχέσης του ανθρώπου, με τον κοινωνικό του περίγυρο. Προσπάθησα να δω πώς, κι ίσαμε ποιο βαθμό, αυτός ο παράγοντας υποχρεώνει τον συγκεκριμένο άνθρωπο, τον Έλληνα, να λειτουργήσει σαν εσωτερικός μηχανισμός... «Η Αυλή των Θαυμάτων» όταν γράφτηκε, ήταν το κύκνειο άσμα ενός κόσμου βαθιά δικού

μας και βαθιά πικραμένου».

Κατερίνα Χουζούρη

[1] www.n-t.gr